

PRZYMIETAĆ (2) *vb impf*

przymietać (2), [**przymiatać, przymiotać**].

1 sg praes przymietam (2), [przymiatam, przymiotam].

Sł stp, Cn brak, Linde bez cytatu: przymiatać, przymietać, przymiotać.

Dorzucać; superiacere Mącz (2) : Embolium, Latine quasi argumentum et ingressus quidam scenicus, Wrzucenie/ Weście. Venit enim ab εν και βαλλω, id est, ab et iacio, Wrzucam/ Przymietam. Mącz 102b; [Przymiatam et przymiotam/ Addo, adiicio Volck Vvv3].

Zwrot: »przymietać [co] z wierzchu« (1): Supericio, et superiacio, Przymietam co z wierzchu też przerwucam przez wierzch. Mącz 163b.

Formacje współrdzenne cf MIOTAĆ.

LW